

(Rintelen str. 84), při čemž není ovšem zapotřebí nové dědické přihlášky. V dřívějším řízení pozůstalostním učinili dědici podle § 114 nesp. říz. místopřísežné seznání jmění, podavše bezvýminečnou dědickou přihlášku. Místopřísežné seznání jmění bylo vzato za podklad projednání místo soupisu (§ 114 druhý odstavec nesp. říz.). Po té stránce byl mezi dědici souhlas. Vyskytlo-li se nyní podle udání stěžovatelů nové jmění, dříve neznámé, mohlo se dodatečné řízení, podle § 179 nesp. říz. navrhané, projevit zase jen ve formě místopřísežného seznání jmění, ovšem souhlasného seznání všech dědiců. Leč spoludědici stěžovatelů, byvše slyšení o návrhu stěžovatelů, prohlásili, že místopřísežné seznání jmění, učiněné jimi již v ukončeném pozůstalostním řízení, jest úplné a že nelze o 62.850 Kč, utržených za prodané pozemky, říci, že vyšlo najevo nové jmění pozůstalostní, ježto byl zůstavitel oprávněn polovicí částky té volně nakládati a mohl ji tudíž také spotřebovati a co do druhé polovice částky té že jde o nárok dědiců, tedy dluh pozůstalostní. Podle tohoto vyjádření spoludědiců byl vyloučen souhlas všech dědiců v otázce místopřísežného seznání jmění ve příčině jmění, které podle návrhu stěžovatelů vyšlo nově najevo. Bylo otázkou, zda byl soud pozůstalostní oprávněn, by spoludědice stěžovatelů, jak tito navrhovali vyzval, aby vydali počet z tohoto nově na jevo vyšlého jmění a po případě stvrdili přísahou, kde toto jmění jest. Odpověď zní záporně, zejména již proto, že nejde o nezletilce pod zvláštní ochranou zákona (§ 21 obč. zák.). Neboť není zákonného předpisu, jenž by nespornému (pozůstalostnímu) soudci propůjčoval takové oprávnění, zejména, mají-li stěžovatelé, jak jest jim rozuměti, na mysli, by nesporný soudce přiměl vzpírající se dědice k vykonání vyjevovací přísahy. Vyšetřování a určování vyjevovací povinnosti není upraveno v patentu ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák., proto soudce nesmí o návrhu na vyšetření a určení vyjevovací povinnosti a vykonání přísahy zavéstí úřední jednání (judikát býv. vídeňského nejvyššího soudu čís. 243 ze dne 14. prosince 1915 pres. 299/15, Právník 262/1916). Proto stěžovatelům, chtějí-li prosaditi svůj nárok, nezbyvá, než by proti spoludědicům postupovali podle ustanovení článku XLII uvozovacího zákona k c. ř. s. Teprve skončí-li tento jejich zákrok úspěšně, bude lze vyhověti jejich návrhu podle § 179 nesp. pat. Posoudily proto nižší soudy správně věc s hlediska právního, vyhradivše stěžovatelům pořad práva podle § 18 nesp. říz., v kterémžto smyslu bylo oprávněti jejich výrok, že se stěžovatelé poukazují na pořad práva.

Čís. 8780.

Částečný rozsudek může býti i rozsudkem pro uznání, třebaž soud neuvedl výslovně, že vyhověl návrhu žalobcovu na základě uznání žalovaného.

(Rozh. ze dne 9. března 1929, R II 78/29.)

Žalobce žaloval o 31.000 Kč. Žalovaný žalobní nárok částečně uznal, načež žalobce navrhl vydání rozsudku pro uznání do výše uznané částky, čemuž soud první stolice vyhověl. Odvolací soud odmítl odvolání žalovaného jako opožděné. **Důvody:** Jde o rozsudek na základě uznání žalované strany. Takovýto rozsudek počne proti stranám účinkovati dnem vydání. Vydání rozsudku stalo se dne 23. listopadu 1928. Odvolání mělo tedy býti podáno do 7. prosince 1928, stalo se tak však teprve dne 21. prosince 1928. Bylo tedy podáno po uplynutí odvolací lhůty (§ 416 třetí odstavec, §§ 464, 471 čís. 2, 474 druhý odstavec c. ř. s.).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatel se snaží vyvrátiti právní názor odvolacího soudu, že rozsudek první stolice jest rozsudkem na základě uznání ve smyslu § 395 c. ř. s. Než o tom nemůže býti pochybnosti, an rozsudek uvádí, že František V. uznává, že firmě B. dluží 23.061 Kč a 978 Kč a že tato navrhla vydání částečného rozsudku na uznaných 24.040 Kč. Nevadí, že neuvádí výslovně, že vyhověl návrhu žalobkyně na základě uznání žalovaného a uvádí, že mu vyhověl částečným rozsudkem podle § 391 c. ř. s. Částečný rozsudek (§ 391 c. ř. s.) může býti zároveň rozsudkem pro uznání (§ 395 c. ř. s.). Je-li tomu tak, nabyl tento rozsudek účinnosti proti stranám prohlášením (§ 416, třetí odstavec c. ř. s.) a tím počíná odvolací lhůta. Protože tato lhůta nebyla dodržena, odmítl odvolací soud právem odvolání jako opožděné. V tom se poukazuje na správné důvody napadeného usnesení. Otázku, zda byl vydán rozsudek na základě uznání právem, či neprávem, bylo by lze přezkoumávati jen na základě přípustného a včasného odvolání. V tomto období sporu nikoli. Proto se nelze obíratí vývody rekursu, které se k tomu vztahují.

Čís. 8781.

O povolení exekuce vnuceným zřízením zástavního práva na nemovitosti jest vyrozuměti i jejího vlastníka. Vlastník nemovitosti, jenž není totožným s dlužníkem, jest oprávněn k rekursu do usnesení povolujícího exekuci.

(Rozh. ze dne 14. března 1929, R I 115/29.)

K vydobytí peněžité pohledávky za Josefem Č-em mladším navrhl vymáhající věřitel exekuci nuceným zřízením zástavního práva na domě č. p. 250. Soud první stolice exekuci povolil. K rekursu pozů-